

Gözleri Harelime

– Ayşe Duran · 20 Ocak 2014

Hasretle anıyorum senli günleri. Bir türlü unutamıyorum son görüşmemizi
İçine mi doğmuştu da söylemiştin o sözleri. Dönüp dönüp sarılmamız da o yüzden miydi?
Herkesle vedalaştın, dedin ki;
'ölümlü dünya, bir daha görüşemeyiz belki' Bu sözünün üzerine dönüp tekrar öpmüştüm seni. Son
görüşmemiz olduğunu bilerek sarılmıştık sanki.
Beklemediğimiz bir anda tam görüşmemizden iki gün sonra acı haberin gelmişti.
'Kim gelir ki salımızın ucundan tutmaya' derdin ya hep. Kar-kış aldırmadan herkesler geldi...
Gözyaşlarımızı yanaklarımızdan düşmeden donduran bir soğuk vardı. Sevildiğini biliyordun değil mi?
Cansız bedenine sarılırken derin bir uykuya dalmış gibiydin, bir türlü kabullenemedim öldüğünü. Birkaç
gün sonra gazetede gördüm resmini. Acil servisin sedyesinde çekmişler seni. Tam o an ebedi yolculuğa
çıkılmışsın... Kalk dedim resmini görünce kalk hadi, ne işin var orda. Ama duyamazdın ki...
/Sen geçersin içimden, yüzümde buruk bir tebessüm, gözlerimde senli zamanlardan kalma nem/
Sonra, şehrin ortasında kurumuş bir zerdali ağacına takılır gözlerim. İşte o an; arka bahçemizdeki zerdali
ağacının altında sevgiyle bakan çakır gözlerini özlerim.
Şafak sökerken gidecek üzüm bağı da yok burada. Olsun o alışkanlıkla erken kalkıyorum hâlâ.
Dün rüyamda gördüm; elma bahçesine aşı yapmaya gittik seninle. Çocukluğuma duyduğum özlemle at
arabasını ben kullandım yine. Yolculuğumuz ne güzel geçirdi türkülerinin eşliğinde... Her türkü de biraz
sen varsın şimdi de, sesini bile özlemişim... Rüya da olsa hasret giderdik erik ağacının gölgesinde
Doyamadım yine sana.
Gözleri harelim, çakır gözlüm, ah dedem, dedeciğim. Çok özlemişim be çok özlemişim...
Sözünü unutmadın değil mi?
Gökyüzüne bakıyorum şimdi.
Bulutların arasından bana el salla hadi...
Ev kedin....

Ayşe Duran Aralık 2013